

УДК 347.73

DOI 10.37772/2518-1718-2021-3(35)-12

## ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА ПОРУШЕННЯ ВИМОГ ТРАНСФЕРТНОГО ЦІНОУТВОРЕННЯ

У статті автором проаналізовано сучасне правове регулювання відповідальності за порушення вимог трансфертного ціноутворення. Наголошено на необхідності удосконалення оновленої концепції фінансової відповідальності шляхом закріплення необережності як можливої форми вини у податкових правопорушеннях, визначення змістового наповнення оціночних категорій. Зазначено, що державне регулювання трансфертного ціноутворення має бути націлене не тільки на вирішення питань поповнення державного бюджету на основі підвищення податкових надходжень за рахунок скорочення «лазівок» у формі трансфертної ціни, але також на підтримку ринкових відносин і на підвищення ефективності діяльності компаній та їх підрозділів.

**Ключові слова:** оподаткування, трансфертне ціноутворення, порушення податкового законодавства, фінансова відповідальність.

**Постановка проблеми.** Трансфертне ціноутворення становить собою інститут податкового права, сукупність відповідних правил, які застосовуються до контрольованих господарських операцій між асоційованими підприємствами та спрямовані на встановлення обсягу оподатковуваного прибутку відповідно до принципу «втягнутої руки» [2, с. 554]. За допомогою трансфертного ціноутворення встановлюються трансфертні ціни, найнижчі з економічно обґрунтованих внутрішніх цін, за якими можуть здійснюватися розрахунки між різними підрозділами єдиної компанії або між учасниками об'єднаної групи компанії [2, с. 555].

У цьому контексті слід зазначити, що головним міжнародним документом у галузі трансфертного ціноутворення є Настанови ОЕСР щодо трансфертного ціноутворення. Разом із цим кожна держава регламентує питання трансфертного ціноутворення на рівні національного законодавства (яке, зазвичай, узгоджується з положеннями Настанов ОЕСР). Причому, в українське національне податкове законодавство було імplementовано базовий світовий стандарт трансфертного ціноутворення – принцип «втягнутої руки» й закріплено обов'язок платника податків, який бере участь у контрольованих операціях, визначати обсяг свого прибутку відповідно до зазначеного принципу.

З огляду на те, що трансфертне ціноутворення є доволі складним правовим явищем, його застосування характеризується низкою особливостей, на прак-

тиці дуже часто мають місце порушення податкового законодавства щодо трансфертного утворення.

**Аналіз останніх досліджень і публікацій.** Показово, що правове регулювання відповідальності за порушення норм податкового законодавства та трансфертного ціноутворення були предметом дослідження багатьох науковців, зокрема, таких, як-то: О. О. Дмитрик, Д. А. Кобильнік, А. М. Котенко, М. П. Кучерявенко, О. В. Макух, М. О. Мішин, Є. М. Смичок та ін. У той же час дослідження правового регулювання відповідальності за порушення вимог трансфертного ціноутворення майже не проводилося.

Зважаючи на вищевказане, **мета статті** полягає у дослідженні правового регулювання відповідальності за порушення вимог трансфертного утворення.

**Виклад основного матеріалу.** В умовах глобалізованої економіки країни, що розвиваються, все частіше відкривають свої кордони для міжнародної торгівлі та інвестицій. Значна частина цієї торгівлі здійснюється транснаціональними підприємствами, за підрахунками, приблизно 2/3 всіх транскордонних ділових операцій відбувається між компаніями, що належать до однієї групи. Така транскордонна торгівля та інвестиції є дуже важливими для економічного розвитку. Але також важливо, щоб країни, що розвиваються, мали змогу збирати податок на прибуток, який багатонаціональні підприємства отримують у своїх країнах. У цьому контексті слід підкреслити, що трансфертне ціноутворення є законною та необхідною особливістю комерційної діяльності

транснаціональних підприємств, і далеко не всі трансфертні ціни передбачають штучне переміщення прибутку. Однак транснаціональні підприємства можуть використовувати свої трансфертні ціни як засіб зменшення свого глобального податкового рахунку шляхом перенесення прибутку з країн із звичайною ставкою податку на країни з низькою ставкою податку. Це проблема, з якою стикаються як країни, що розвиваються, так і розвинені [1]. Дійсно, у випадку, коли транснаціональні ціни використовуються підприємствами для штучного переміщення прибутку з країни, це, насамперед, зумовлює втрати доходів бюджету й ухилення від сплати податків.

Для того, аби зупинити агресивне використання деякими компаніями трансфертного ціноутворення для переведення прибутку в юрисдикції з нижчим податком Організацією економічного співробітництва та розвитку було розроблено План дій BEPS. Для впровадження окремих кроків Плану BEPS в Україні було прийнято Закон «Про внесення змін до Податкового кодексу України щодо вдосконалення адміністрування податків, усунення технічних та логічних неузгодженостей у податковому законодавстві» [8]. Такі зміни торкнулися як оподаткування КІК, так і взагалі змінили підходи до відповідальності за порушення податкового законодавства (у тому числі й за порушення вимог трансфертного ціноутворення).

Відповідно до ст. 111 ПК України за порушення законів з питань оподаткування та іншого законодавства, контроль за дотриманням якого покладено на контролюючі органи, застосовуються такі види юридичної відповідальності, як: а) адміністративна; б) кримінальна; в) фінансова. При цьому фінансова відповідальність за порушення законів з питань оподаткування та іншого законодавства встановлюється та застосовується згідно з цим Кодексом та іншими законами. Фінансова відповідальність, що встановлюється згідно з цим Кодексом, застосовується у вигляді штрафних (фінансових) санкцій (штрафів) [7, п. 111.2 ст. 111]. Отже, законодавець чітко регламентує, що за порушення положень ПК України фінансова відповідальність застосовується виключно у вигляді штрафів.

Штрафи часто спрямовані на стимулювання платників податків дотримуватись законодавства, причому таке дотримання може відноситись до процедурних вимог, приміром, надання інформації чи подання декларацій або визначення реального розміру податкового зобов'язання. Штрафи, як правило, призначені для того, щоб зробити недоплату податків та інші порушення більш витратними порівняно з неухильним дотриманням законодавства. Комітет з фіскальних питань визнав, що метою застосування санкцій є дотримання платниками податків законо-

давства (Звіт ОЕСР «Права та обов'язки платників податків» (1990 р.) [5, с. 160]. На наше переконання, призначення штрафів як заходу фінансової відповідальності за порушення норм податкового законодавства полягає у забезпеченні виконання податкового обов'язку платниками податків й поповненні доходної частини бюджетів відповідного рівня. Існують міркування, згідно з якими доцільно виокремлювати ще й стимулювання платників податків до правомірної поведінки за допомогою заходів фінансової відповідальності. Однак, напевно це так. Ми вважаємо, що стимулювання до правомірної поведінки платників податків має здійснюватися через використання заходів податково-правового регулювання, що не мають примусового характеру. Зокрема, йдеться про застосування до зобов'язаних учасників податкових правовідносин методу переконання – надання відповідних роз'яснень, податкових консультацій для платників податків, проведення науково-практичних заходів тощо.

Іншу позицію обстоює К. О. Непесов. Так, вчений з огляду на існування різноманітних підходів до регулювання трансфертного ціноутворення в світі підкреслює: яскравий приклад стимулюючого характеру заходів відповідальності за порушення вимог трансфертного ціноутворення відображено у канадському праві. Сума штрафу може бути зменшена у випадку, якщо сума коригувань податкової бази, обчислена за спеціальною формулою, не перевищує встановлених лімітів, а також якщо платником податків було реалізовано «обґрунтовані зусилля» (reasonable efforts) для застосування цін «на відстані витягнутої руки» шляхом складання та надання в установлені строки виправдовувальної документації. При цьому розмір коригувань має бути достатньо значним, в іншому випадку заходи відповідальності не застосовуються [6, с. 247]. Схожий підхід має місце й у Великобританії – відповідальність зобов'язаних учасників податкових правовідносин не наступає, якщо вони вчинили чесні та розумні спроби дотримання вимог чинного законодавства, зокрема, принципу «витягнутої руки» [6, с. 247].

У податковому законодавстві України також закріплено відкритий перелік обставин, що звільняють від фінансової відповідальності за вчинення податкових правопорушень та порушення іншого законодавства, контроль за дотриманням якого покладено на контролюючі органи. Зокрема, до таких віднесено: 1) сплив строків давності застосування штрафів за вчинення податкового правопорушення; 2) вчинення діяння (дії або бездіяльності) особою, яка діяла у відповідності до індивідуальної податкової консультації, наданої такому платнику податків у паперовій або електронній формі, за умови, що така консультація зареєстрована в єдиному реєстрі індивідуальних

податкових консультацій, або до узагальнюючої податкової консультації та/або до висновку об'єднаної палати, Великої Палати Верховного Суду щодо застосування норми права, від якого в подальшому було відступлено; 3) вчинення діяння (дії або бездіяльності) особою, яка діяла відповідно до правових висновків Верховного Суду, викладених у рішенні за результатами розгляду зразкової справи, які в подальшому було змінено за наслідками перегляду Великою Палатою Верховного Суду; 4) самостійне виправлення платником податків з дотриманням порядку, вимог та обмежень, передбачених ст. 50 ПК України, помилок, що містяться у раніше поданих ним податкових деклараціях та розрахунках (уточнюючих податкових деклараціях та розрахунках), за умови сплати самостійно донарахованих податкових зобов'язань та штрафних (фінансових) санкцій (штрафів), передбачених п. 50.1 ст. 50 (щодо правопорушення, передбаченого п. 123.1 ст. 123); 5) вчинення діяння (дії або бездіяльності) внаслідок обставин непереборної сили (форс-мажору) та ін. [7, п. 112.8 ст. 112]. З наведеного ми бачимо, що законодавець закріпив загальні обставини, за яких зобов'язані суб'єкти податкових відносин звільняються від фінансової відповідальності за порушення податкового законодавства. При цьому більшість таких обставин не пов'язані з діями або бездіяльністю таких учасників, навіть не залежать від них (технічні помилки, форс-мажор, застосування позицій, викладених в індивідуальній консультації чи рішенні ВС).

У той же час необхідно звернути увагу на те, що відповідно до п. 112.1 ст. 112 ПК України особа може бути притягнута до фінансової відповідальності за вчинення податкового правопорушення за умови наявності в її діянні (дії або бездіяльності) вини, крім випадків, передбачених цим Кодексом. Так, особа вважається винною у вчиненні правопорушення, якщо буде встановлено, що вона мала можливість для дотримання правил та норм, за порушення яких ПК України передбачена відповідальність, проте не вжила достатніх заходів щодо їх дотримання. Вжиті платником податків заходи щодо дотримання правил та норм податкового законодавства вважаються достатніми, якщо контролюючий орган не доведе, що, вчиняючи певні дії або допускаючи бездіяльність, за які передбачена відповідальність, платник податків діяв нерозумно, недобросовісно та без належної обачності [7, п. 112.2 ст. 112]. Фактично, якщо особа вжила достатніх заходів для того, аби дотриматись приписів податково-правових норм (навіть якщо й не повністю вийшло) вона не винна, а отже не притягається до фінансової відповідальності. Вбачаємо такий підхід не зовсім логічним, оскільки такі категорії, як достатність, розумність, добросовісність є

оціночними й їх оцінка може бути суб'єктивною, оскільки залежатиме від переконань особи контролюючого органу, який доводитиме наявність або відсутність відповідних фактів.

У настановах ОЕСР зазначено, що багато країн називають «штрафами» те, що в інших країнах називають «пенею» [5]. Наведені заходи фінансової відповідальності, на наш погляд, не слід ототожнювати або співставляти, оскільки вони різні за своєю суттю, призначенням та механізмом застосування. Показово, що в чинному законодавстві України закріплено, що за порушення норм ПК України передбачається фінансова відповідальність у вигляді штрафів (про що ми вже відзначали за текстом), а фінансова відповідальність, що встановлюється згідно з іншими законами, контроль за дотриманням яких покладено на контролюючі органи, може застосовуватися у вигляді штрафних (фінансових) санкцій (штрафів) та/або пені [7, абз. 2 п. 111.2 ст. 111].

Також акцентується увага на тому, що розмір штрафів має бути адекватний вчиненним правопорушенням. Серед країн ОЕСР штрафи за заниження податкових зобов'язань часто розраховується у вигляді процентної частки від суми заниженого зобов'язання. При цьому ставка може варіюватися в межах від 10 до 200 відсотків. У більшості країн-членів ОЕСР ставка штрафу збільшується залежно від умов стягнення штрафу. Так, стягування штрафів за високою ставкою може часто застосовуватись для того, щоб показати ступінь вини платника податків, зокрема, умисне ухилення від сплати податків. Штрафи за ненавмисні правопорушення стягуються за нижчими ставками, ніж ті, що накладаються за умисні правопорушення [5, с. 162]. Позначений аспект вбачається вкрай актуальним.

Врахування вини при притягненні платника податків до фінансової відповідальності є відносно новим явищем для України. Справа в тому, що до 2020 року податкове правопорушення визначалося без урахування вини як складової його суб'єктивної сторони. З початку 2021 року податкове правопорушення визначається як протиправне, винне (у випадках, прямо передбачених цим Кодексом) діяння (дія чи бездіяльність) платника податку (в тому числі осіб, прирівняних до нього), контролюючих органів та/або їх посадових (службових) осіб, інших суб'єктів у випадках, прямо передбачених цим Кодексом. При цьому підкреслимо, що законодавець вважає, що порушення норм податкового законодавства можуть бути вчинені лише в формі умислу й з огляду на це у п. 109.1 ст. 109 ПК України закріплено, що діяння вважаються вчиненими умисно, якщо існують доведені контролюючим органом обставини, які свідчать, що платник податків удавано, цілеспрямовано створив умови, які не можуть мати іншої

мети, крім як невиконання або неналежне виконання вимог, установлених цим Кодексом та іншим законодавством, контроль за дотриманням якого покладено на контролюючі органи [7].

У цьому контексті Д. А. Кобильнік цілком логічно наголошує на тому, що порушення податкового законодавства можуть бути скоєні із необережності, за відсутності умислу платника. У зв'язку із цим потребують також вирішення низка цілком логічних, на наш погляд, питань: по-перше, чи підлягатимуть відповідальності особи за порушення податкового законодавства, вчинені з необережності; по-друге, передбачає чи ні законодавець можливість порушення податкового законодавства з необережності, і які наслідки такого порушення [3, с. 52]. Підтримує наведені міркування науковця й О. В. Макух. Дослідниця вказує, що від того, який підхід обере законодавець залежатиме подальше упорядкування відповідних відносин [4, с. 76]. Вважаємо, що науковці цілком слушно зазначають, що довгий час законодавця взагалі не цікавила суб'єктивна сторона податкового правопорушення, головне – своєчасне та у повному обсязі надходження грошових коштів до місцевих та державного бюджетів. Натепер же повністю змінено підхід до цього, однак все одно деякі аспекти упущені й потребують доопрацювання.

Показово, що у ПК України з 1 січня 2021 року перелік правопорушень, що стосуються трансфертного ціноутворення (й за які передбачено санкції, відповідно) було розширено. Зокрема, штрафи накладаються за такі правопорушення, як-то: (1) неподання звіту про контрольовані операції; (2) нездійснення декларування контрольованих операцій; (3) подача звіту про контрольовані операції не в строк; (4) здійснення декларування контрольованих операцій після встановленого терміну; (5) неподання документації з трансфертного ціноутворення; (6) подача документації з трансфертного ціноутворення не в строк; (7) порушення правил і вимог, які закріплені в принципі «вितягнутої руки». Зазначимо, що розміри штрафів за вчинення вищенаведених порушень податкового законодавства є доволі суттєвими.

Також відзначимо, що штрафні санкції, а точніше їх розмір, прив'язується до прожиткового мінімуму доходів громадян. Відповідно до ст. 7 Закону України «Про Державний бюджет на 2021 рік» [9] такий мінімум становить 2189 грн (на 1 січня 2021 р.). Приміром, у п. 120.3 ст. 120 ПК України закріплено, що неподання платником податків звіту про контрольовані операції та/або документації з трансфертного ціноутворення, та/або глобальної документації з трансфертного ціноутворення (майстер-файлу), та/або звіту у розрізі країн міжнародної групи компаній,

та/або повідомлення про участь у міжнародній групі компаній відповідно до вимог ст. 39 цього Кодексу тягне за собою накладення штрафу (штрафів) у розмірі:

300 розмірів прожиткового мінімуму для працездатної особи, встановленого законом на 1 січня податкового (звітного) року, – у разі неподання звіту про контрольовані операції;

3 відсотків суми контрольованих операцій, щодо яких не була подана документація, визначена п. 39.4.6 та 39.4.9 п. 39.4 ст. 39 цього Кодексу, але не більше 200 розмірів прожиткового мінімуму для працездатної особи, встановленого законом на 1 січня податкового (звітного) року;

300 розмірів прожиткового мінімуму для працездатної особи, встановленого законом на 1 січня податкового (звітного) року, – у разі неподання глобальної документації з трансфертного ціноутворення (майстер-файлу), визначеної пп. та 39.4.9 п. 39.4 ст. 39 цього Кодексу;

1000 розмірів прожиткового мінімуму для працездатної особи, встановленого законом на 1 січня податкового (звітного) року, – у разі неподання звіту у розрізі країн міжнародної групи компаній;

50 розмірів прожиткового мінімуму для працездатної особи, встановленого законом на 1 січня податкового (звітного) року, – у разі неподання повідомлення про участь у міжнародній групі компаній [7].

З наведеного бачимо, що розмір штрафних санкцій є доволі значним за неподання відповідної документації. При цьому сплата таких фінансових санкцій (штрафів) не звільняє платника податків від обов'язку подання звіту про контрольовані операції та/або документації з трансфертного ціноутворення, та/або глобальної документації з трансфертного ціноутворення (майстер-файлу), та/або звіту у розрізі країн міжнародної групи компаній, та/або повідомлення про участь у міжнародній групі компаній [7, абз. 8 п. 120.3 ст. 120].

За текстом ми вказували, що у Настановах ОЕСР розмір штрафів має бути адекватний, співмірний вчиненим правопорушенням. На наш погляд, такий підхід є цілком логічним. Разом із цим слід зазначити, що «співмірність» – поняття оціночне й тут можуть виникати певні труднощі з встановленням обґрунтованого підходу до встановлення відповідного співвідношення між вчиненим правопорушенням податково-правових норм та розміром фінансових санкцій за їх вчинення.

**Висновки.** Таким чином, можна зробити висновки про те, що оновлена концепція за порушення податково-правових норм потребує подальшого удосконалення. Йдеться, перш за все, про необхідність: закріплення необережності як можливої фор-

ми вини у податкових правопорушеннях, визначення змістового наповнення оціночних категорій. Зазначимо, що державне регулювання трансфертного ціноутворення має бути націлене не тільки на вирішення питань поповнення державного бюджету

на основі підвищення податкових надходжень за рахунок скорочення «лазівок» у формі трансфертної ціни, але також на підтримку ринкових відносин і на підвищення ефективності діяльності компаній та їх підрозділів.

## ЛІТЕРАТУРА

1. Developing Capacity in BEPS and Transfer Pricing. URL: <https://www.oecd.org/tax/tax-global/developing-capacity-in-beps-and-transfer-pricing.pdf>.
2. Велика українська юридична енциклопедія у 20 т. Т. 6: Фінансове право. Харків: Право, 2020. 616 с.
3. Кобильнік Д. А. Суб'єктивна сторона податкового правопорушення: до питання визначення. *Держава та регіони. Серія: Право*. 2020. № 3 (69). Т. 2. С. 49–54.
4. Макух О. В. Нові підходи до визначення порушення податкового законодавства. *Право та інновації*. 2021. № 2 (34). С. 75–81.
5. Настанови ОЕСР щодо трансфертного ціноутворення для транснаціональних компаній та податкових служб. 2012. URL: [http://www.afo.com.ua/doc/Nastanovy\\_OESR.pdf](http://www.afo.com.ua/doc/Nastanovy_OESR.pdf).
6. Непесов К. А. Налоговые аспекты трансфертного ценообразования: сравнительный анализ опыта России и зарубежных стран. Москва: Волтерс Клувер. 2007. 304 с.
7. Податковий кодекс України: Закон України від 02.12.2010 р. № 2755-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>.
8. Про внесення змін до Податкового кодексу України щодо вдосконалення адміністрування податків, усунення технічних та логічних неузгодженостей у податковому законодавстві: Закон України від 16.01.2020 р. № 466–IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/466-20#Text>.
9. Про Державний бюджет України на 2021 рік: Закон України від 15.12.2020 р. № 1082-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1082-20#Text>.

## REFERENCES

1. Developing Capacity in BEPS and Transfer Pricing. URL: <https://www.oecd.org/tax/tax-global/developing-capacity-in-beps-and-transfer-pricing.pdf> [in English].
2. Velyka ukrainska yurydychna entsyklopediia. (Vols. 1–20); Vol. 6: Finansove pravo. (2020). Kharkiv: Pravo [in Ukrainian].
3. Kobyl'nyk D. A. (2020). Subiektivna storona podatkovoho pravoporushennia: do pytannia vyznachennia. *Derzhava ta rehiony – State and Regions, Ser. Pravo, 3 (69), Vol 2, 49–54* [in Ukrainian].
4. Makukh O. V. (2021). Novi pidkhody do vyznachennia porushennia podatkovoho zakonodavstva. *Pravo ta innovatsii – Law and innovation, 2 (34), 75–81* [in Ukrainian].
5. Nastanovy OESR shchodo transfertnoho tsinoutvorennia dlia transnatsionalnykh kompanii ta podatkovykh sluzhb. 2012. URL: [http://www.afo.com.ua/doc/Nastanovy\\_OESR.pdf](http://www.afo.com.ua/doc/Nastanovy_OESR.pdf) [in Ukrainian].
6. Nepesov K. A. (2007). Nalogovyie aspekty transfertnogo tsenoobrazovaniya: sravnitel'nyy analiz opyta Rossii i zarubezhnykh stran. Moscow: Volters Kluver [in Russian].
7. Podatkovyi kodeks Ukrainy: Zakon Ukrainy vid 02.12.2010 r. № 2755-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2755-17> [in Ukrainian].
8. Pro vnesennia zmin do Podatkovoho kodeksu Ukrainy shchodo vdoskonalennia administruvannia podatkov, usunen-nia tekhnichnykh ta lohichnykh neuzghodzenosti u podatkovomu zakonodavstvi: Zakon Ukrainy vid 16.01.2020 r. № 466–IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/466-20#Text> [in Ukrainian].
9. Pro Derzhavnyi biudzheth Ukrainy na 2021 rik: Zakon Ukrainy vid 15.12.2020 r. № 1082-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1082-20#Text> [in Ukrainian].

ГЕТЬМАН ЕКАТЕРИНА

младший научный сотрудник

НИИ правового обеспечения инновационного развития НАПрН Украины

## ПРАВОВОЕ РЕГУЛИРОВАНИЕ ОТВЕТСТВЕННОСТИ ЗА НАРУШЕНИЕ ТРЕБОВАНИЙ ТРАНСФЕРТНОГО ЦЕНООБРАЗОВАНИЯ

В статье автором проанализировано современное правовое регулирование ответственности за нарушение требований трансфертного ценообразования. Отмечена необходимость совершенствования обновленной концепции финансовой ответственности путем закрепления неосторожности как возможной формы вины в налоговых правонарушениях, определения содержательного наполнения оценочных категорий. Отмечено, что государственное регулирование трансфертного ценообразования должно быть нацелено не только на решение вопросов пополнения государственного бюджета на основе повышения налоговых поступлений за счет сокращения «лазеек» в форме трансфертной цены, но также на поддержку рыночных отношений и повышения эффективности деятельности компаний и их подразделений.

**Ключевые слова:** налогообложение, трансфертное ценообразование, нарушение налогового законодательства, финансовая ответственность.

HETMAN KATERYNA

Assistant Researcher of the Scientific and Research Institute of Providing Legal Framework  
for the Innovative Development of NALS of Ukraine

## LEGAL REGULATION OF LIABILITY FOR VIOLATION OF TRANSFER PRICING REQUIREMENTS

**Problem setting.** Given that transfer pricing is a rather complex legal phenomenon, its application is characterized by a number of features, in practice there are often violations of tax legislation on transfer formation.

**Analysis of recent research.** It is significant that the legal regulation of liability for violations of tax legislation and transfer pricing have been the subject of research by many scholars, in particular, such as: O. Dmytryk, D. Kobylnik, A. Kotenko, M. Kucheryavenko, O. Makukh, M. Mishin, E. Smychok and others. At the same time, the study of legal regulation of liability for violation of transfer pricing requirements was almost not conducted. In view of the above, **the purpose of the article is** to study the legal regulation of liability for violation of the requirements of transfer education.

**Article's main body.** In the article the author analyzes the modern legal regulation of liability for violation of transfer pricing requirements. Emphasis is placed on the need to improve the updated concept of financial responsibility by consolidating negligence as a possible form of guilt in tax offenses, determining the content of the assessment categories.

**Conclusions.** It is noted that the state regulation of transfer pricing should be aimed not only at resolving issues of replenishment of the state budget by increasing tax revenues by reducing “loopholes” in the form of transfer prices, but also to maintain market relations and improve the efficiency of companies and their divisions.

**За ДСТУ 8302:2015 цю статтю слід цитувати:**

Гетьман К.О. Правове регулювання відповідальності за порушення вимог трансфертного ціноутворення. *Право та інновації*. 2021. № 3 (35). С. 85–90.